

สรุป อภิปรายผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในคานทักษะรับสารกับทักษะสงสาร

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคคน ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนยานนา เวศวิทยาคน สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1 กลุ่ม มีนักเรียน 40 คน ซึ่งไ้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกจากนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยในการเรียนภาษาอังกฤษ 412 (อ.412) ในระดับปานกลาง คือ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง รอยละ60-69 จากการทดสอบในภาคปลายปีการศึกษา2527

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนทักษะทางภาษาทั้งสี่ จำนวน 40 แผน และแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ชุด ประกอบด้วย แบบสอบทักษะทางภาษาทั้งสี่ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ทั้งแผนการสอนและแบบสอบไ้โดยานการทรวจพิจารณาในคานความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ทาน แบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งกลาว ประกอบด้วย แบบสอบทักษะการฟังและแบบสอบทักษะการอ่าน ซึ่ง เป็นข้อสอบปรนัย จำนวน ทักษะละ 3 ฉบับ ส่วนแบบสอบทักษะการพูดและแบบสอบทักษะการเขียน เป็นข้อสอบอัตนัย จำนวนทักษะละ 3 ฉบับ แบบสอบแต่ละขอมีระดับความยาก

ระหว่าง .20 - .80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป แบบสอบแต่ละชุด
มีจำนวนข้อและค่าความเที่ยง ดังนี้

1. แบบสอบชุดที่ 1
  - 1.1 แบบสอบทักษะการฟัง จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเที่ยง .85
  - 1.2 แบบสอบทักษะการพูด จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเที่ยง .77
  - 1.3 แบบสอบทักษะการเขียนจำนวน 2 ข้อ มีค่าความเที่ยง .75
2. แบบสอบชุดที่ 2
  - 2.1 แบบสอบทักษะการอ่าน จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเที่ยง .76
  - 2.2 แบบสอบทักษะการพูด จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเที่ยง .89
  - 2.3 แบบสอบทักษะการเขียนจำนวน 2 ข้อ มีค่าความเที่ยง .75
3. แบบสอบชุดที่ 3
  - 3.1 แบบสอบทักษะการพูด จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเที่ยง .75
  - 3.2 แบบสอบทักษะการฟัง จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเที่ยง .84
  - 3.3 แบบสอบทักษะการอ่าน จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเที่ยง .83
4. แบบสอบชุดที่ 4
  - 4.1 แบบสอบทักษะการเขียน จำนวน 2 ข้อ มีค่าความเที่ยง .70
  - 4.2 แบบสอบทักษะการฟัง จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเที่ยง .88
  - 4.3 แบบสอบทักษะการอ่าน จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเที่ยง .81

ผู้วิจัยได้ทำการสอนโดยใช้แผนการสอนที่สร้างขึ้นเองและใช้แบบสอบผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ชุด ทดสอบหลังการเรียนแต่ละทักษะ โดยเรียงลำดับ
จากทักษะการฟัง - อ่าน - พูด - เขียน แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากผลคูณของคะแนนแบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment
Correlation Coefficient)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษา (Mode of Input) ทางการฟัง พบว่า ทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการพูด ในทางบวก ($r_{xy} = .483$) มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01
2. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษา (Mode of Input) ทางการฟัง พบว่า ทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียน ในทางบวก ($r_{xy} = .394$) มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01
3. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษา (Mode of Input) ทางการอ่าน พบว่า ทักษะการอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูด ($r_{xy} = .091$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)
4. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษา (Mode of Input) ทางการอ่าน พบว่า ทักษะการอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียน ($r_{xy} = .203$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)
5. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษา (Mode of Input) ทางการพูด พบว่า ทักษะการพูดมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง ในทางบวก ($r_{xy} = .489$) มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01
6. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษา (Mode of Input) ทางการพูด พบว่า ทักษะการพูดไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน ($r_{xy} = .250$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ)
7. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษา (Mode of Input) ทางการเขียน พบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง ในทางบวก ($r_{xy} = .302$) มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05
8. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษา (Mode of Input) ทางการเขียน พบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน ในทางบวก ($r_{xy} = .540$) มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการคำนวณค่าทางสถิติ ของคะแนนจากแบบสอบทักษะการฟัง และแบบสอบทักษะการพูด พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า ทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการพูด ในทางบวก ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1 หมายความว่า นักเรียนคนที่มีความสามารถในการฟังสูง มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการพูดสูง ในทางกลับกัน นักเรียนคนที่มีความสามารถในการฟังต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการพูดต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลจากการรับข้อมูลทางภาษาทางการฟังนี้ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากกระบวนการในสมอง และผลจากการเรียนรู้มีผลต่อพัฒนาการทางการเรียนรู้ทักษะการพูดด้วย ดังเช่นที่ ยูจีน เอ นิดา (Eugene A. Nida, in Robert W. Blair, ed. 1982 : 48) ได้กล่าวถึง การรับข้อมูลทางภาษาทางการฟังว่า ใครก็ตามที่สามารถเข้าใจภาษาที่ตนได้ยิน ได้ฟัง ย่อมสามารถที่จะพูดภาษานั้นได้ และ เมื่อได้รับการฝึกเพิ่มเติม ก็จะสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เจมส์ เจ แอชเชอร์ และคณะ (James J. Asher et al. 1974 : 24 - 29) แวลเลอร์ เรียน โปสทอฟสกี (Valerian Pestovsky 1974 : 229 - 239) จูดีธ โอ แกลี (Judith O. Gary 1975 : 89 - 95) เทรซี ดี เทอเรล Tracy D. Terrell 1977 : 325 - 335) เจ สว๊าฟเฟอร์ และ เอ็ม วูดร๊าฟ (J. Swaffer and M. Woodruff 1978 : 27 - 32) สตีเวน ชาร์ล รัสเซล (Steven Charles Russell 1981 : 2694 - A) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟัง และพบว่า การให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟังนี้มีส่วนช่วยเสริมพัฒนาการทางการพูดของผู้เรียนได้

2. จากการคำนวณค่าทางสถิติของคะแนนจากแบบสอบทักษะการฟัง และแบบสอบทักษะการเขียน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า ทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียน ในทางบวก ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2 หมายความว่า นักเรียนคนที่มีความสามารถในการฟังสูงมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการเขียนสูง ในทางกลับกัน นักเรียนคนที่มีความสามารถในการฟังต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการเขียนต่ำ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เจมส์ เจ แอชเชอร์ และคณะ (James J. Asher et al. 1974 : 24-29) เจ สว๊าฟเฟอร์ และ เอ็ม วูดร๊าฟ (J. Swaffer and M. Woodruff 1978 : 27-32)

ซึ่งได้ทำการวิจัยโดยการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟัง และพบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะการเขียนเทียบเท่าผู้เรียนจากกลุ่มอื่นซึ่งเรียนโดยเน้นทุกทักษะจากการที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้อยู่ในระดับค่านั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าอาจเป็นเพราะรูปแบบของการทดสอบทักษะการเขียนซึ่งเป็นการเขียนจดหมาย นักเรียนจำเป็นต้องเขียนรูปแบบของจดหมายอย่างถูกต้องจึงจะได้คะแนนครบ เหตุผลดังกล่าว อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนได้คะแนนจากการทดสอบทักษะการเขียนต่ำกว่าคะแนนจากการทดสอบทักษะการฟัง เมื่อนำมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จึงพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟัง กับทักษะการเขียน มีค่าเป็นบวก ในระดับค่าดังกล่าว

3. จากการคำนวณค่าทางสถิติของคะแนนจากแบบสอบถามการอ่านและทักษะการพูด พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำมากและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ทักษะการอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูด จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 5 หมายความว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มนี้ไม่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับรูปแบบของการทดสอบปากเปล่า (Oral Interview) ซึ่งทำการทดสอบเป็นครั้งที่สอง จึงสามารถหาคะแนนได้ดีกว่าการทดสอบทักษะการอ่านซึ่งนักเรียนสอบเป็นครั้งแรก นอกจากนี้ ยูจีน เอ. นิดา (Eugene A. Nida, in Robert W. Blair, ed. 1982 : 48) ได้กล่าวว่าการอ่านนั้นไม่ก่อให้เกิดความสามารถในการพูดและการเขียนได้ และ เฮเลน พี. วอร์ริเนอร์ (Helen P. Warriner 1980 : 81 - 86) ได้กล่าวว่าการเรียนการสอนในห้องเรียนเน้นทักษะการอ่านหรือการเขียนนั้นย่อมจะทำให้ผู้เรียนไม่สามารถพูดได้ดี ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ ไดแอน อาร์. ซูดัก (Diane R. Sudak 1974 : 4099- A) ซึ่งได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากการเข้าใจภาษาพูดเพื่อใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และพบว่า ความรู้เรื่องโครงสร้างประโยคจากภาษาพูดไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน แจนนิซ ฮีเลย์ บัสเวลล์ (Janice Healey Buswell 1980 : 2480 - A) ซึ่งได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 11 ตัว จากความสามารถในการพูดกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และพบว่าความสามารถในการพูดของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน

4. จากการคำนวณค่าทางสถิติของคะแนนจากแบบสอบทักษะการอ่านและแบบสอบทักษะการเขียน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับค่า และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ทักษะการอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 6 หมายความว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มนี้ไม่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ เอฟ เฮย์ส (F. Heys, cited by Stephen D. Krashen 1984:6) ที เคอร์ วรีส (T. De Vries, cited by Stephen D. Krashen 1984:6) เอ็ม คริสเตียนเซน (M. Christensen, cited by Stephen D. Krashen 1984:7) แมรี ลินค มิดเจท แคมป์เบล (Mary Lyn Midget Campbell 1977 : 5655-A) แซลลี บาร์ รีแกน (Sally Barr Reagan 1985 : 2863-A) และทาร์ตัน วองวิทท์การ (2515 : 36 - 44) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านกับทักษะการเขียน และพบว่า ทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียน สาเหตุที่ทักษะทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันนั้น อาจเป็นเพราะเหตุผลดังนี้ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen 1984 : 25 - 27) ได้กล่าวไว้ในสมมติฐานเรื่องตัวสกัดกั้นด้านเจตคติ (The Affective Filter Hypothesis) ถึงข้อจำกัดของการอ่านว่า การให้ข้อมูลทางภาษาทางการอ่านนั้นเป็นสิ่งจำเป็น แต่ยังไม่เป็นการพอเพียงที่จะเกิดความสามารถในการเขียนได้ ทั้งนี้เพราะคนที่มีความสามารถในการอ่านสูง มิได้หมายความว่า จะมีความสามารถในการเขียนสูงควบคู่กัน คนที่มีความสามารถในการเขียนนั้น จะต้องเป็นผู้ที่ถือคติเสมอว่า ตนเอง เป็นผู้เขียนด้วย เมื่อใดที่ผู้อ่านใช้กระบวนการทางสมอง เช่นเดียวกับผู้เขียน เมื่อนั้นจึงจะเกิดการเรียนรู้ขึ้น ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เดวิด วิลเลียม แมท (David William Maat 1977 : 4631-A) ซึ่งพบว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจไม่มี ความสัมพันธ์กับการเขียน

5. จากการคำนวณค่าทางสถิติของคะแนนจากแบบสอบทักษะการพูดและแบบสอบทักษะการฟัง พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ อยู่ในระดับปานกลาง มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า ทักษะการพูดมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง ในทางบวก ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 3

หมายความว่า นักเรียนคนที่มีความสามารถในการฟังสูง มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการฟังสูงด้วย ในทางกลับกัน นักเรียนคนที่มีความสามารถในการพูดคำมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการฟังคำด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลดังนี้ คริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (Christopher Brumfit 1984 : 87) โลกกล่าวถึงการใช้กิจกรรมคู่ (Pair-Work) และกิจกรรมกลุ่ม (Group-Work) ในการสอนทักษะการพูดว่า การจัดกิจกรรมการใช้ภาษา เช่นนี้ มีความคล้ายคลึงกับการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เมื่อผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาบทบาทของผู้เรียนจึง เป็นทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ฉะนั้น จึงอาจเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการฟังควบคู่ไปกับความสามารถในการพูดได้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ สตีเวน ชาร์ลส์ รัสเซล (Steven Charles Russell 1981 : 2694-A) คริสทีน เค ฮอลล์ (Christine K. Hall 1984 : 1937-A) จอร์จ โลซานอฟ (Georgi Lozanov, in Robert W. Blair, ed. 1982 : 104 - 106) และคาวรีตัน ว่องวิทย์การ (2515 : 36 - 44) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการพูดกับทักษะการฟัง และพบว่า ทักษะการพูดมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง

6. จากการคำนวณค่าทางสถิติของคะแนนจากแบบสอบทักษะการพูดและคะแนนจากแบบสอบทักษะการอ่าน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับค่าและไม่มีความสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าทักษะการพูดไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 4 หมายความว่า ความสามารถในการฟังของนักเรียนกลุ่มนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ โดโรธี จีน การ์ดเนอร์ (Dorothy Jean Gardner 1979 : 7198-A) และคาวรีตัน ว่องวิทย์การ (2515 : 36 - 44) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการพูดกับทักษะการอ่าน และพบว่า ทักษะการพูดมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลดังนี้ แอนน์ ดี พิค (Anne D. Pick, in Frank B. Murray and John J. Pikulski, eds. 1978 : 107) โลกกล่าวว่า ความรู้เรื่อง โครงสร้างของภาษาในภาษาพูดไม่สามารถใช้ในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ แต่ก็อาจใช้ความรู้เรื่อง โครงสร้างและคำศัพท์ที่มีในภาษาพูดเพื่อความเข้าใจในการอ่านในระยะแรกของการหัดอ่าน แต่ไม่ได้หมายความว่า ความรู้เรื่อง โครงสร้าง

และศัพท์ที่มีในภาษาพูดจะใช้พัฒนาความสามารถในด้านการอ่านได้ นอกเหนือจากนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ทักษะการพูดนั้นเป็นทักษะที่สามารถเกิดขึ้นได้เองตามธรรมชาติ เมื่ออยู่ในสถานการณ์การใช้ภาษานั้น ทั้งเช่นที่ ยูจีน เอ นิดา (Eugene A Nida, in Robert W. Blair, ed. 1982 : 48) โทกล่าวถึงคนที่อยู่ท่ามกลางคนที่พูดภาษาอื่นตลอดเวลว่า คนๆนั้นจะมีพัฒนาการด้านการพูดได้หลังจากที่ใครสักคนยอมลงทุนทางภาษาด้วยความเข้าใจในระบะหนึ่ง แต่ทักษะการอ่านนั้นเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและเรียนรู้อย่างจริงจังจึงจึงจะมีความสามารถในด้านการอ่านได้

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เฮอร์มา แดร์ ดรัมม์ (Irma Derr Drumh 1976 : 2033-A) ซึ่งได้ศึกษาในเรื่องผลของการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และพบว่า ผลของวิธีสอนที่ใช้ในห้องเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านอย่างมาก นอกจากนี้ผลการวิจัยเสนอว่า ควรขยายเวลาของการสอนออกไปเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ไดแอน อาร์ ซุกัก (Diane R. Sudak 1979 : 4099-A) ได้ศึกษาเรื่องความเข้าใจภาษาพูดเพื่อใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และพบว่า ความรู้เรื่องโครงสร้างประโยคจากภาษาพูดไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน นอกจากนี้ เจนิซ ฮีเลย์ บัสเวล (Janice Healey Buswell 1980 : 2480-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร จำนวน 11 ตัว จากความสามารถในด้านการพูดกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และพบว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน

7. จากการศึกษาคุณค่าทางสถิติของคะแนนจากแบบสอบทักษะการเขียนและแบบสอบทักษะการฟัง พบว่า ถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง ในทางบวก ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 7 หมายความว่า นักเรียนคนๆหนึ่งที่มีความสามารถในด้านการเขียนสูงมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในด้านการฟังสูงด้วย ในทางกลับกัน นักเรียนคนๆหนึ่งที่มีความสามารถในด้านการเขียนต่ำมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในด้านการฟังต่ำด้วย ทั้งนี้เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่เกิดขึ้นภายหลังการเรียนรู้อะ

การฟัง-พูด ตามลำดับชั้นธรรมชาติ นอกจากนั้นการที่จะมีความสามารถในการเขียน ไก่นั้นต้องอาศัยความรูทั้ง คำนวณโครงสร้างของประโยค เสียง คำ และความหมาย ตลอดจนการนำคำมาประกอบกันเข้า เป็นประโยคที่มีความหมายตามที่ต้องการ ดังเช่น อี ดี เฮอส์ช (E. D. Hirsch, in Jane B. Hughey et al, eds. 1983 : 4-5) ไก่กล่าวว่า การเขียนนั้นช่วยเสริมความรูด้านคำศัพท์ ทั้งนี้เพราะผู้เขียนต้องใช้ความรู้ ในการเลือกคำศัพท์ที่ถูกต้อง เหมาะสม ในการ เขียนและ เพราะคำและ เสียง เป็นสิ่ง คั่น ผู้เขียนจึงได้ความรู้จากการออกเสียงคำในภาษาคุย ทั้งนี้จึงสามารถนำความรูนี้ ไปใช้ในการฟังได้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ กาวรีศน์ วงษ์วิทย์การ (2515 : 36 - 44) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังกับทักษะการเขียน และพบว่า ทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียน

8. จากการคำนวณค่า ทางสถิติของคะแนนจากแบบสอบทักษะการเขียนและ แบบสอบทักษะการอ่าน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง มีนัยสำคัญ ทางสถิติ ที่ระดับ .001 แสดงให้เห็นว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน ในทางบวก ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 8 หมายความว่านักเรียนคนที่มี ความสามารถในการเขียนสูงมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการอ่านสูง คุย ในทางกลับกัน นักเรียนคนที่มีความสามารถในการเขียนต่ำมีแนวโน้มที่จะมี ความสามารถในการอ่านต่ำคุย ทั้งนี้เพราะในขณะที่เขียนนั้นผู้เขียนต้องมีบทบาท เป็นผู้อ่านคุย จึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ทักษะที่ใช้ในการอ่าน (E.D. Hirsch, in Jane B. Hughey et al, eds. 1983 : 4-5) ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับ การวิจัย ของ แมรี ลินค มิดเจท แคมป์เบล (Mary Lya Midget Campbell 1976 : 5655 - A) โคอโรซี จีน การ์ดเนอร์ (Dorothy Jean Gardner 1979 : 7178 - A) คริสทีน เค ฮอลล์ (Christie K. Hall 1984 : 1937-A) กาวรีศน์ วงษ์วิทย์การ (2515 : 36 - 44) กุสุมา มะนะสุนทร (2518 : 78 - 80) และ ณัฐรุณี ณ. บัน (2521 : 41 - 44) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเขียนกับทักษะการอ่าน และพบว่า ทักษะการเขียน มีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ

1.1 เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูสอนควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากที่สุด ทั้งนี้เพราะผลการวิจัยพบว่าการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟังนั้นช่วยพัฒนาประสิทธิภาพการพูดและการเขียนของผู้เรียนได้

1.2 เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูสอนควรใช้เวลาในการสอนทักษะทางภาษาที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะอื่นใดมากที่สุด เช่น ทักษะการฟัง, การพูด และการเขียน ทั้งนี้เพราะผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การให้ข้อมูลทางภาษาทางการอ่านนั้นไม่มีผลต่อความสามารถในการพูดและการเขียนของผู้เรียนได้

1.3 เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูสอนควรศึกษาค้นหากิจกรรมเพื่อช่วยให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่จะพบในชีวิตจริงให้มากที่สุด ทั้งนี้เพราะผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การใช้ภาษาพูดสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆนั้นช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้ในขณะเดียวกัน

1.4 เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูสอนควรใช้กิจกรรมการเขียนแบบต่างๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนในค่านนี้ ตลอดจนรู้สึกสนุกในขณะที่เรียน ทั้งนี้เพราะผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าความสามารถในการเขียนนั้น ช่วยเสริมพัฒนาการการอ่านได้

1.5 เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูสอนควรจัดลำดับทักษะทางภาษา โดยเริ่มสอนจากทักษะหนึ่งแล้วมีกิจกรรมฝึกในทักษะอื่นที่มีความสัมพันธ์กัน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ดังต่อไปนี้

1.5.1 สอนทักษะการฟัง จัดเสริมกิจกรรมการพูดและการเขียน

1.5.2 สอนทักษะการอ่าน จัดเสริมกิจกรรมการเขียน

1.5.3 สอนทักษะการพูด จัดเสริมกิจกรรมการฟัง

1.5.4 สอนทักษะการเขียน จัดเสริมกิจกรรมการฟังและการอ่าน

2. สำหรับผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับกาจัดการศึกษา

2.1 ผู้บริหารควรรจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษใหม่ๆแก่ครูสอนโดยทั่วถึง

2.2 ผู้บริหารควรรจัดหาอุปกรณ์การสอนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการสอนทักษะการฟัง-พูด เช่น เครื่องเล่นวีซีดี เครื่องฉายภาพยนตร์ เป็นต้น

2.3 ผู้เขียนตำรา เรียนหรือหนังสือประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ควรพิจารณาจัดบทเรียนโดยผสมผสานทักษะต่างๆเข้าด้วยกัน เช่น การจัดกิจกรรมการเขียนเสริมบทเรียนการอ่าน จัดกิจกรรมการฟังเสริมบทเรียนการพูดและการเขียน จัดกิจกรรมการเขียน-พูดเสริมบทเรียนการฟัง จัดกิจกรรมการฟัง-อ่านเสริมบทเรียนการเขียน เป็นต้น

3. สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษาอิทธิพลขององค์ประกอบอื่นๆ เช่น ความแตกต่างของระยะเวลาในการให้ข้อมูลทางภาษา เพื่อศึกษาผลของความสัมพันธ์ระหว่างทักษะรับสารกับทักษะส่งสารว่า มีการเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่เพียงใด

3.2 ควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนระดับอื่น เพื่อศึกษาว่า ผลการวิจัยที่ได้มีความคล้ายคลึงและแตกต่างกับการวิจัยในครั้งนี้นักน้อยเพียงใด ซึ่งผลที่ได้จะช่วยให้เกิดความกระจ่างในเรื่องทฤษฎีการเรียนรู้ภาษามากขึ้น

3.3 ควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้โดยทำการทดลองเปรียบเทียบกลุ่มที่ได้รับข้อมูลทางภาษาโดยการผสมผสานทักษะ (Integrated Skills) กับกลุ่มที่ได้รับข้อมูลทางภาษาแยกแต่ละทักษะ ทั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของทั้งสองกลุ่ม เพื่อให้นำไปใช้ปรับปรุงการสอนในห้องเรียนต่อไป